

Gerard van Gemert

Kampioenswedstrijd

8

HOOFDSTUK 1. DE VOORLAATSTE WEDSTRIJD

‘Alle ballen naar voren.’ Maarten stond langs de lijn met zijn armen te zwaaien.

Daan stond zo ver mogelijk voorin naast Joeri.

Ze moesten nog een keer scoren en er was niet lang meer te spelen. De spanning in zijn lijf was bijna net zo groot als de angst om niet te winnen.

‘Dit gaan we niet meer redden.’ Joeri stond met zijn handen in zijn zij.

‘Niet opgeven,’ riep Daan.

‘Zolang we spelen, kan het nog.’ Dat had hij zijn vader al vaak horen roepen als fc Aetsveld, hun favoriete profclub, vlak voor tijd achterstond.

Maar eigenlijk, diep vanbinnen, had ook hij het opgegeven.

Even voelde hij een enorme teleurstelling.

Maar die schudde hij meteen weer van zich af.

Het was eigenlijk ook ongelooflijk. Volgende week stond de laatste wedstrijd tegen De Valken op het programma. De E1 van vv Almia moest vandaag winnen om niet meer dan twee punten achter te staan op hun grootste rivaal voor het kampioenschap.

Maar als het nu 0-0 zou blijven, zouden De Valken vandaag al kampioen worden. En dat terwijl Daan zich al weken verheugde op die kampioenswedstrijd.

‘Kom op.’ Daan klapte in zijn handen.

‘Alles of niets.’ Trainer Maarten bleef zijn team ook aanmoedigen. ‘Naar voren die bal, Jeff!’

riep hij tegen hun doelman. Het had even geduurd voor hij de doeltrap kon nemen. De bal was in de sloot terechtgekomen.

Jeffrey had hem nu goed gelegd.

‘Zodra je de bal krijgt meteen op doel schieten, Kief,’ zei Joeri.

‘Alleen jij kunt van heel ver een doelpunt maken.’

Daan knikte. Al zijn vrienden noemden hem Kief de goaltjesdief. Dat was afgeleid van Kiefsma, zijn achternaam. En omdat Daan heel hard kon schieten en zo vaak scoorde, hadden ze *de goaltjesdief* achter zijn bijnaam geplakt.

Jeffrey trapte de bal zo ver als hij kon het veld in, maar dat was niet ver genoeg. Met een beetje geluk kwam de bal bij Mitchell. De middenvelder nam de bal aan en draaide om zijn as.

‘Schiet hem hard naar voren, Mitch.’ Maarten was langs de lijn met de bal meegelopen.

Mitchell legde de bal nog een keer goed en schoot de bal hoog naar voren.

Daan zag de bal door de lucht richting Joeri gaan. Die stond tussen twee verdedigers in. Een derde kwam aanlopen om hen te helpen.

Logisch dat ze dat doen, dacht Daan. Die zien een 0-0-gelijkspel als een overwinning. Thuis had de E1 van vv Almia met 6-0 van vvBA gewonnen.

Ondanks de overmacht aan tegenstanders wist Joeri de bal te controleren. Dat kon de aanvaller van de E1 als geen ander.

‘Hier, Joeri!’ riep Daan. Doordat de meeste spelers van vvBA op Joeri letten, stond Daan vrij.

Joeri had even tijd nodig om de bal vrij te spelen. Door de bal een keer onder zijn rechtervoet door te halen, was hij al twee tegenstanders kwijt.

Daarna kapte hij de bal onder zich door.

Meteen kapte hij hem weer terug en had hij de bal

vrij om naar Daan te spelen.
Die stond intussen niet meer helemaal alleen.
Twee spelers van vvBA kregen hem in de gaten nadat hij om de bal had geroepen. Toch stond hij nog vrij genoeg om de bal te kunnen aannemen.
Met een van zijn beruchte versnellingen raakte hij één tegenstander kwijt. De andere liep links naast hem. Met een ferme schouderduw zette Daan ook hem aan de kant.
Nu had hij de tijd om uit te halen. Eigenlijk stond hij nog te ver van het doel om te schieten, maar de woorden van Joeri van daarstraks schoten door zijn hoofd. Toch twijfelde Daan. Tot hij Maarten hoorde roepen. Hun trainer was langs de lijn helemaal mee naar voren gelopen. ‘Schieten, Kief.’
Daan bedacht zich niet meer en haalde uit.
Op het moment dat hij de bal raakte, wist hij dat het een goed schot was. Toen hij opkeek, zag hij

de bal over het hoofd van een tegenstander richting doel gaan. Hij gaat over, dacht Daan.

De doelman van vvBA dacht hetzelfde als Daan en had één hand opgestoken om aan te geven dat er geen gevaar dreigde.

Maar op het laatste moment daalde de bal.

Via de onderkant van de lat stuitte hij achter de lijn. Eerst stak Daan alleen zijn handen omhoog.

Maar toen hij de meegereisde supporters hoorde juichen, rende Daan naar Joeri. En Joeri rende naar Daan. Halverwege kwamen ze elkaar tegen en sprongen ze in elkaars armen.

‘Even opschieten, jongens. Het is nog niet afgelopen.’

De scheidsrechter duwde Daan in zijn rug.

Maar een minuut later floot de scheidsrechter voor het einde. En voor Daan het wist, hing hij over de schouder van Maarten. Die was het veld in gerend.

‘We zijn nog geen kampioen, hoor,’ zei Daan.

‘Weet ik,’ lachte Maarten. ‘Maar als jij die bal er niet in geschoten had, zouden we dat ook niet meer kunnen worden. Nu hebben we nog een kans.’

Dat is waar, dacht Daan.

HOOFDSTUK 2. BESCHULDIGD

‘Eigenlijk komt het door mij dat we gewonnen hebben,’ zei Joeri.

‘Het komt door ons allemaal.’ Daan hield zijn trappers stil omdat de brug openging en de slagbomen naar beneden gingen. De twee vrienden fietsten naar huis.

Op de terugweg in de auto naar het sportcomplex van vv Almia hadden ze gezongen alsof ze al kampioen waren geworden. Zo opgelucht waren ze. Joeri keek opzij. ‘Ik zei tegen jou dat je op doel moest schieten zodra je de bal had. Als ik dat niet gezegd had, was je gaan pingelen.’

Daan glimlachte. ‘Je hebt gelijk. Eigenlijk heb jij dat doelpunt gewoon gemaakt.’

Joeri kneep zijn ogen samen. ‘Nou, eigenlijk heb ik de assist gegeven.’

‘Dat heb je ook. Want ik kreeg de bal van jou.’

‘O ja.’ Joeri schoot in de lach. ‘De assist en de tip hoe je het af moest ronden. Heb je daar ook een naam voor?’

Daan stopte bij de witte streep voor het brug en zette één voet op de grond. ‘Even denken.’

Hij keek naar de wolken.

‘Wat is dat nou?’ Joeri stapte af en zette zijn fiets midden op straat op de standaard.

Daan stopte met nadenken. ‘Wat doe je?’ Hij zag Joeri lopen en iets voor een put oprapen.

‘Wat is dat?’

Joeri kwam terug. ‘Kijk nou.’ Hij deed zijn hand open en hield wat hij gevonden had voor Daan.

‘Zo, dat is mooi.’ Hij nam de vondst over van Joeri. In zijn hand lag een glinsterend gouden horloge.

‘Hoe komt dat daar terecht?’ Daan bekeek het horloge goed. ‘Er zitten diamantjes op de zijkant. Dit is echt een duur horloge, hoor.’ Hij had het nog niet gezegd of hij voelde een hand in zijn nek. ‘Geef maar hier,’ hoorde hij een zware stem zeggen.

Voordat Daan kon reageren, werd het horloge uit zijn handen gegrist. Hij draaide zich om en keek in het gezicht van een man met grijs haar en een grijze baard. Daan herkende hem. Het was meneer Luijer, de eigenaar van de juwelierswinkel een stukje verderop in de straat.

‘Meekomen.’ Meneer Luijer trok Daan aan de mouw van zijn jas.

‘Laat los, joh.’ Joeri stond nog steeds naast zijn fiets en probeerde Daan weer los te trekken.

‘We hebben dat horloge gevonden.’

Meneer Luijer rukte zich los van Joeri.

‘Jaja, en mijn naam is Sinterklaas.’

‘Rustig, Joeri. Laten we maar even meegaan.’

Daan snapte wel dat als ze dat niet deden, het nog een stuk vervelender kon worden. ‘Laat maar los, hoor,’ zei hij toen tegen meneer Luijer.

‘We lopen wel mee.’

Terwijl ze met meneer Luijer terugliepen naar de winkel, belde die met zijn mobiel.

‘Hij belt de politie.’ Joeri klonk bezorgd.

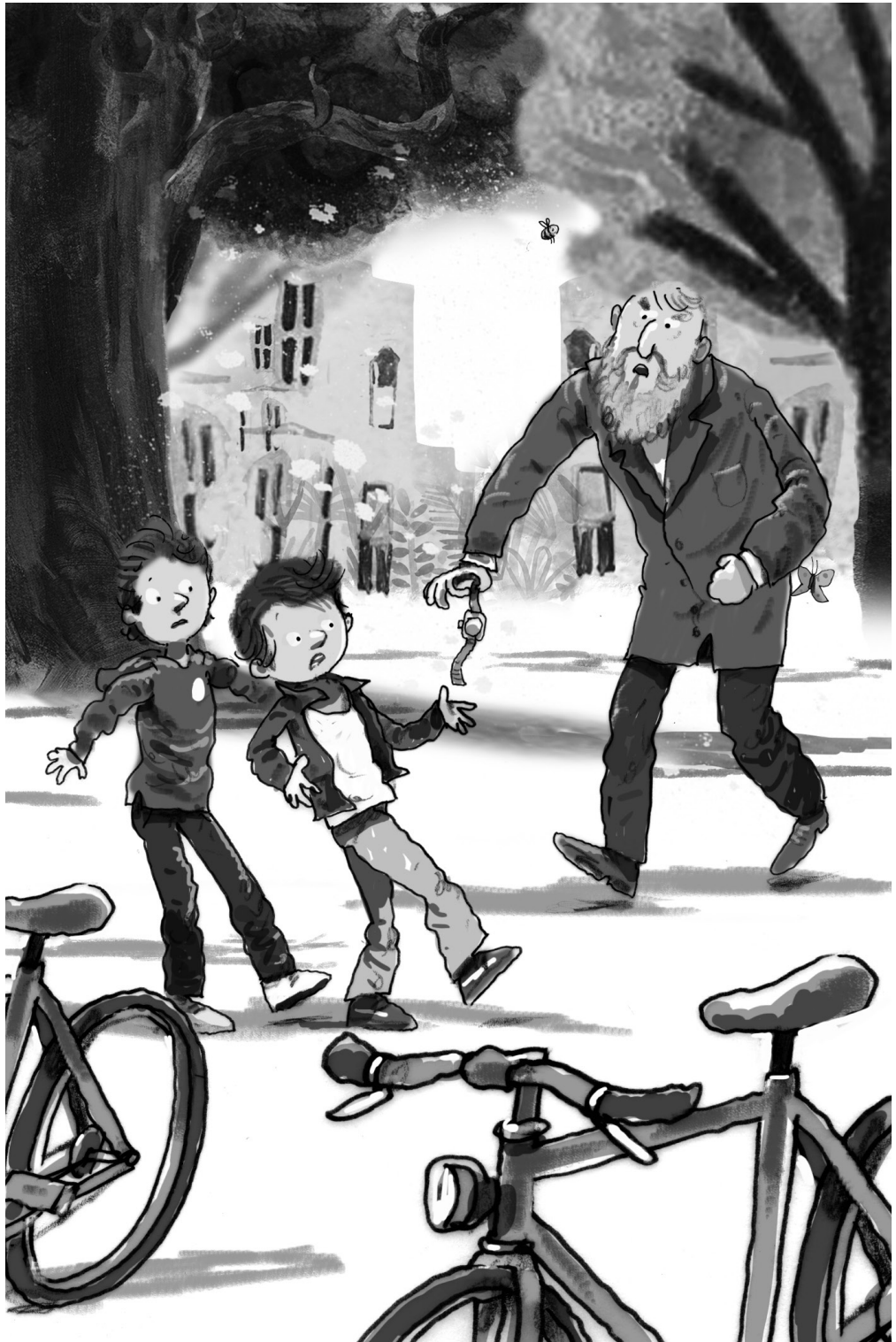
‘Straks moeten we de gevangenis in voor iets wat we niet gedaan hebben.’

Daan schudde zijn hoofd. ‘Nee, joh.

Ze hebben toch geen enkel bewijs?’

‘O nee? Wat dacht je van dat horloge?’

Daan zuchtte.

Hij geloofde niet dat ze naar de gevangenis zouden moeten, maar besepte wel dat ze niet makkelijk zouden kunnen bewijzen dat ze het horloge gewoon gevonden hadden.

Nou, misschien viel het allemaal wel mee.

‘We gaan naar het kantoor.’ Meneer Luijer liet de twee jongens voor zich uit lopen.

‘En geen geintjes.’

Ze liepen langs de balie waar de kassa stond. Even later zaten ze samen aan één kant van de tafel. Meneer Luijer liep heen en weer tot er op de deur geklopt werd. Een jongen kondigde twee agenten aan. Daan kende hem. Het was Pim.

Hij woonde in zijn straat.

‘Zo, heren.’ De voorste agent zette zijn pet af. Een bos krullen kwam tevoorschijn.

‘Wat is hier allemaal aan de hand?’

Meneer Luijer was bij een bureau gaan staan dat bij het raam stond. Hij leunde ertegenaan. ‘Ik denk dat we de daders van al die diefstallen hebben.’

‘Al die diefstallen?’ herhaalde Joeri.

‘Even mondje dicht.’ De andere agent keek Joeri streng aan. Daardoor kwamen er rare rimpels in zijn voorhoofd.

Normaal zou Daan erom hebben moeten lachen, maar nu niet. Niet nu ze ergens van beschuldigd werden dat ze niet gedaan hadden.

‘Deze jongens hadden dit horloge bij zich en dat is hier vandaag geleverd.’ Meneer Luijer deed een stap in de richting van de tafel. ‘Het lag net in de winkel.’ De deur ging open en Pim kwam binnen. Hij droeg een blad met drie koppen koffie. Hij zette het op tafel, pakte de kopjes eraf en nam het blad weer mee.

‘Ehm, deze twee jongens waren zojuist in de winkel,’
zei hij. ‘Maar voor ik hun iets kon vragen,
waren ze alweer weg.’
Joeri’s ogen werden groot en ook Daan wist niet wat
hij hoorde.
‘Dank je wel, Pim,’ zei meneer Luijer.
‘Dat maakt een hoop duidelijk.’